

שימוש לאריזת טבק (בזמןנו כבר לא נידלו טבק במטולה) ונראה בפי האקרים "טבק צימער", מחרדר זה הובילה דלת קרוועה בחומה, אל ה"חפורה" מה שקרוי בפינו כיום "המגרש". החפורות, בחלקן הסמוך לחצר, היו זרועות שלעים ואבניים ופרט לעצי תאנה וזית בודדים לא גדל שם דבר. בהמשך — היה השטח ישר וניתן לעיבוד.

מזרחת למושבה הייתה הגורן, גובלת בחפורות מחד ובו ואדי העובר ונמשך אל ה"תנור" מאידך. הגורן הייתה לנו מקום בילוי, תرتיק-משמעות, בכל ימות השנה ועל כך עוד אספר.

פרט לשלה או ארבעה אקרים שגידלו עדרי צאן וחצרו תיהם המו ורעו עת נאספו העדרים עם רדת היום, מפעית הרחלות וטלאיין — היו החצרות כמעט ריקות וענף בעלי החיים היה מורכב מזוג או שני זוגות שוורים, בהמות הרבה של אותם ימים, פרה ערבית או שתיים אשר לרוב לא סיפקו את תצורת המשפחה בחלב ותוצրתו, חמור להובלת מים מן המעיין לצרכי הבית, ומחרסות ושקי אדר עים אל השדה בעונת החריש והזרעה, גם שקי בר ותבן גדולים וכבדים היו מועמסים לא אחת על גבו של החמור להביאם מן הגורן הביתה. בקיצור, החמור והשוורים היו בעלי החיים הפעילים והיעילים ביותר בחצרו של האкар ושרותו בנאמנות כל ימות השנה. בנוסף להולכי על ארבע, היו גם כמה בעלי כנף שהטילו מספר ביצים בשנה. ואם לגבי מורה, שאץ זה הגיע למושבה, היה זה קרוי "משק של ממש", הרי לגבי אкар שככל פרנסתו על נחלה ומשקו היה זה Cainiacus פשטוטו ממשמעו והאקרים רובם כולם